

Vedrana
RUDAN
Zašto
PSUJEM

Copyright © 2015 Vedrana Rudan
Copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovu knjigu posvećujem svim čitateljima bloga.
Bez vas moj bi život bio opaki davež.*

*Poseban pozdrav najvjernijim komentatorima
Ismetu Jašareviću, Mikiju Mausu, duleboyu, mr blondu,
matijavidu, ya... i Slavenu Hrvatinu.*

Sadržaj

Prolog ili Zašto psujem	13
I ČEMU SLUŽE ŽENE?.	17
Ja žena, ja mama, ja nona, ja punica, ja svekrva, ja maćeha	19
Ja sam mama, velika mama	21
Kateina guzica.	24
Kako krasan dan	27
Previše me ima	30
Milost kujama.	35
Sretan nam Dan silovanih	38
Opet sam djevica	40
Proslava mature.	44
Idem na godišnji	47
Žena bez žice	50
Ljeto	53

Moje ime je Salo, Vedrana Salo	56
Najduža noć	59
Čemu služe žene?	62
II ČEMU SLUŽE MUŠKARCI?	65
Moja unuka se zove Anita	67
Da sam ja dečko.	80
Gdje ste, žohari?	83
Muke po seksu	88
Danas je sedmi mart	91
Dan štakora	93
Đokad	96
O miševima	99
Odjebi, dragi	102
Čemu služe muškarci?	104
III ČEMU SLUŽE DJECA?	107
Djeca #1	109
Djeca #2	111
Zašto rađamo?	114
Muzare.	117
Otvoreno pismo muzari	120
Daj bubreg.	123
Kad soba utihne.	126
Naše drage žabe.	129
Moj sin ne voli kapu	132
Otto	135

Moja djeca i ja	137
Moji prijatelji i mi.	139
Naša djeca	142
Čemu služe djeca?	145
IV ČEMU SLUŽI HRVATSKA?	147
Živim da mi prođe vrijeme	149
Hrvatski abortus	152
Alimentaciju oču!	155
Mokri na suhom	158
Božićna priča	160
Čemu služi Hrvatska?	163
Kosti	165
Maršal Đoković	168
Republika kocka	170
Vatrene guzice.	173
Kemal	175
U ime Tita	177
Nas i Amera 300 milijuna	180
Strah	183
Sanjala sam	186
Čemu služi Hrvatska?	190
V ČEMU SLUŽI ŽIVOT?	193
Umirem	195
Kad živi žena?	198
Nedostaje mi mama i ostalo	203
Božić, medic i ja	205

Ima li života bez ljubavi?	.208
Nemoć	.212
Kako reći zbogom?	.214
Jolie bez sisa.	.218
Dobar dan, Depro	.221
Jesen pozna	.224
<i>La vita e bella</i>	.226
Ebola.	.229
Čemu služi život	.232
<i>O autorki</i>	.235

PROLOG
ILI
ZAŠTO PSUJEM

Nekima od mojih čitatelja psovanje ide žestoko na kurac. Poštujem njihov stav. Evo nekoliko rečenica u osobnu „obranu“. Moj blog nije sponzoriran, on je samo moj. Svi koji misle da sam tajna kolumnistica Glasa koncila jako su se zajebali. Želim reći, kad nešto ili nekoga pošaljem u kurac, nisam u sukobu interesa nego u sukobu sa svijetom i samom sobom.

Čujem neke od vas. Ako si u sukobu sa svijetom i samom sobom, frustrirana stara babo opsjednuta kurcem, jebanjem i pičkom, kakve to jebene veze ima s nama? Zašto zagađuješ internet, zašto zbog tvojih prostakluka svaki put moramo popizditi? Reći ću nešto što će vas jako začuditi, vas koji pizdite: ovaj blog nije obavezna lektira za prvopričesnike i djevice koje peru svoje spolovilo pred prvi snošaj.

Što je, po vama nekima, nećudoređe? To je kad stara žena šalje u kurac svijet oko sebe. Žena s naglaskom na „stara“ trebala bi biti doma, čuvati unučiće, od penzije pomagati djecu, smiješiti se i smješkatati urbi et orbi jer je

stara žena i stara pičkurina a stara pičkurina, to svi znamo, na tržištu ne vrijedi ništa? Stara žena je zakurac, neka u miru, ako ima love da kupi apaurin, čeka smrt da joj se, najzad, klinici u pedesetoj usele u gajbu.

Jesam stara, jesam žena ali ne priznajem tu tezu i jebe mi se što vi neki o tome mislite. Sve dok dišem ja sam ljudsko biće koje na svom blogu, čitate ga besplatno, smije pisati što mu padne na pamet. O, kako je to blažen osjećaj! I još nešto. Zašto je kurac psovka a ne spolni organ ili jedan od organa koji ima veze s rakom prostate, slabim ili jakim mlazom, pravljjenjem djece, izazivanjem užitka ili paklene dosade?

Zašto je pička psovka a ne spolni organ koji ima veze s rađanjem slatkih beba, gljivičnim upalama, upalama mjehura, ponekad s vrhunskim užitkom, kad je nositelj kurca novi dečko u gradu, ili bijesom kad se mužu s kim si u braku četrdeset godina digne jedne srijede baš u vrijeme kad je tvoja omiljena serija na teveu?

Zašto je jebanje prostota? Ono može biti i nešto što ti grije i dušu i tijelo. Jebanjem se prave djeca koja će ti idućih pedeset godina piti krv, to je dobro, svi smo mi mazohisti. Jebanjem možeš zaraditi neki dinar... Osjećam, izraz dinar ide vam na kurac jer spominjanje riječi dinar asocira na Jugoslaviju a vi mrzite sve što je jugoslavensko. Jugonostalgicare poput mene s velikim biste guštom poslali u pizdu materinu. Bože, koji divljaci. Nisam jugonostalgičarka iako ova Hrvatska sa mnom spolno opći tako grubo da sam dobila kroničnu upalu rodnice. S vremenom će to sigurno prerasti u rak.

Vraćam se na temu babe mojih godina. Ja sam ponosna nositeljica titule „baba mojih godina“. Živa sam, zdrava u skladu sa svojim godinama, jebana, tucana, kresana,

gužena od ovog režima kome ne mogu ništa. Ako zaista mislite, vi neki, da nemam čak ni pravo sve i svakoga oko sebe slati u kurac zato jer vas neke to uznemirava, mogu vam samo poručiti, vi meni ne idete na kurac.

Dapače.

Ponekad me dovodite do sladostrašća.

I
ČEMU SLUŽE ŽENE?

JA ŽENA, JA MAMA, JA NONA, JA PUNICA, JA SVEKRVA, JA MAĆEHA

Koliko žena u meni ima?! Tko sam u stvari ja? Ona ženska koja mrzi kuhanje a ipak četiri puta tjedno u kipuću vodu baca torteline kupljene u marketu pa na njih istresa umak od rajčice iz staklene boce pa onda njen muž to pojede. I još mora reći, bože, rođena si s kuhačom u ruci.

Ta žena pokušava u sebi ubiti strah da će joj muž otići s nekom mlađom i tvrđom. Hvata ga na cesti za ruku, neka svi vide, on je moj, moj, moj, iako imam deset kila previše, sijedu kosu ispod smeđe, bolnu kralježnicu i osjećaj da ću se jednoga dana ipak probuditi i u izlogu vidjeti curu koja trenutno zarobljena u meni urla, pusti me van, kravo stara!

Ta žena je mama koja ne može shvatiti da je mama ljudima koji više nisu mladi. Zove ih telefonom nekoliko puta dnevno, govori im kako puše jak, hladan vjetar, cesta je zaleđena, pazite preko zebre, stavite kapu na glavu, ne vozite auto, autobusi voze redovno, što ste danas kuha- li, ne jedite često picu, nemojte otići iz Hrvatske, bit će

bolje, vani ćete dobiti posao ali ćete biti stranci do vijeka i predaleko od mame.

Eto, to sam ja.

Naravno da volim zeta, on je otac moje unuke.

Naravno da volim nevjestu, ona je žena moga sina.

Naravno da volim dijete svoga muža, to je dijete moga muža.

Naravno da volim unuku iako ne zna što znači riječ ne. Ima nekoliko kaputa, bezbroj majičica, tajica, čarapa, jaknica, kapica, rukavičica... Njena je majka imala jedan kaputić. Zna uključiti aparate koji će joj na ekran dovući životinje, živine, zvijeri, vještice, zmajevе. Sva se ta čudovišta bore do posljednje kapi nečega. Ubijaju, kolju, vrište, stenju... Da sam joj ja mama... Žao mi je, nisam nona iz priče. Svoju unuku viđam rijetko, čuvam je nikad. Zapamtit će to, šteta što raste bez none. A raste bez none jer su noni bitni internet i knjige i putovanja i filmovi i pisanje.

Vrijeme leti. Muž, djeca, unučica, zet, posinak, nevjesta... Što smo mi jedno drugom pitaj boga. Ne razgovaramo na tu temu jer je život težak, treba platiti račune i poreze i kredite i odlaske u markete. Nema se vremena za analize.

Baš imam problem. Toliko je žena u meni, ni jednu nisam upoznala, baš onako, upoznala do kraja. Danas čerečim jednu, sutra drugu, prekosutra treću... Ni s jednom nisam zadovoljna. Ipak, sretna sam da nas toliko ima. Da sam samo jedna ja, jedna jedina, sigurna sam da s tom gospođom ne bih mogla nikako izaći na kraj. U velikom društvu čovjek se izgubi pa mu bude lakše.

JA SAM MAMA, VELIKA MAMA

Živimo u svijetu u kome je trendi baviti se borbom za prava manjina. Na dostojanstven život imaju pravo crnci u Americi, bijelci u Južnoafričkoj Uniji, šepavi, grbavi, pederi, djeca sa posebnim potrebama, starci, djeca bez roditelja, psi lualice, napuštene mačke... Jedina skupina koja diljem svijeta nema baš nikakvo pravo na pravo da ne bude zlostavljana su žene. Siluje ih se jednako u Indiji i Švedskoj, vrijeđaju se preko svih mreža, dečki ih mlate u svakoj školi u svakom dijelu kugle zemaljske.

Mlate ih i siluju očevi i muževi, siluju ih i prijatelji i znanci i neznanci i vojnici sa kojima se zajedno bore u Afganistanu i civili, kanadski ragbijaši... Muževi im uvaljuju nož u grlo a zatim budu pušteni na slobodu jer su u trenutku ubojstva bili pod stresom. Ubiti majku, sestru, ženu, djevojku ni u jednoj zemlji nije zločin koji će potresti svijet zato jer svijetom vladaju muškarci.

U dobra stara vremena žene su znale odakle im prijeti opasnost pa su ili ostajale u kući, neka ih siluje samo onaj

tko s njima živi, ili bi izašle iz kuće pa bar vidjele njušku svog zlostavljača. Nije neka radost ali možeš živjeti u nadi, ako si ambiciozna, da ćeš mu kad tad doći glave. Danas kad više živimo u virtualnom nego u realnom svijetu, ako danas uopće postoji realni svijet, svaku ženu vješt zlostavljač može rastezati kako ga volja.

Zakonom ništa nije definirano. Zato je najnormalnije da se ispod fotki naših uspješnih žena na netu izdrkavaju bolesnici širokoga spektra. Naše su pjevačice, slikarice, sportašice, i ne samo naše, „kurve“, najblaže rečeno, „koje treba jebati“, još blaže rečeno. Svi portali žive od lajkova i lajkanja a do njih je najlakše doći ako objaviš fotku žene koja je nešto u životu učinila.

Mušjacima svih zemalja ženski je uspjeh ono preko čega oni jednostavno ne mogu prijeći a da ga sakriveni iza izmišljenog imena ne izvuku, da li samo virtualno, i dobro izdrkaju. Zanimljivo je da muškarci svoju izlučevinu doživljavaju kao uvredu. Nikad nam nitko nije objasnio zašto. Možda se ipak negdje u dubini duše, s pravom, sami sebi gade?

Odvratno je biti žena. Nekad su mušjaci spaljivali vještice. Danas djevojčice tjeraju na samoubojstvo objavljujući o njima gadosti na netu. Ima li tome lijeka? Jedan od načina kako bi žene mogle zaštititi sve buduće žene je da prestanu rađati. Od danas do vijeka. Kako je nemoguće dovesti tri žene u skupinu koja će se boriti za isti cilj, odgajane smo da jedna drugoj budemo muškarac, ovu ideju treba odjebati.

Kako si ipak pomoći? Svaka bi majka od starta trebala sa majčinim mlijekom u kćer cijediti spoznaju da su svi muškarci svinje. Kad kći malo naraste, morala bi je

---

upisati na tečaj borilačkih vještina. One kojima se ne da provoditi dane u dvorani morale bi od svoje pete naučiti baratati nožem. U petoj nožić, u petnaestoj nož, u dvadesetj pištolj. Štitnike za uši na uši, nekoliko sati obuke i to bi bilo to.

Svaka bi žena iz mamine sise morala izvući i spoznaju da joj, da bi bila normalna, ne treba muškarac. Muškarci su u našim životima bitni koliko i papirnata maramica. Jebeš vjenčanicu, vjenčanje, princa, dječurliju... Boriti se treba za svoj krov nad glavom, za svoj ključ, za život u miru i veselju sa samom sobom.

Ako ipak rodiš pa ti se dogodi sin, pred tobom je zadatak velik k'o neboder. To nešto, što među nogama ima to što ima, treba krvavim radom, korak po korak, od nečega što je predodređeno da postane smeće pretvoriti u toplo ljudsko biće. U nekoga tko nije ženomrzac. Za svaku je ženu koja rodi sina to apsolutno najveći izazov u životu i najveća pobjeda ako to postigne.

Žene koje su odgojile muškarce koji vole i poštuju žene istinske su heroine svakog vremena. Ponosna sam što sam jedna od njih. Moj sin je muškarac koji voli žene, bori se za njihova prava i sve je ono što drugi oko njega nisu. Samo zbog toga ja se svom odrazu u ogledalu svako jutro poklonim i kažem: „Ženo, carice!“